ПРОДОВЖЕННЯ ПОШУКІВ

КНИГИ НАШИХ ЗЕМЛЯКІВ

У благословенному слові до першої книжки сучасного українського прозаїка Володимира Шкурупія «Жива роса» (видавництво «Радянський письменник», К., 1987) лауреат Державної премії Української РСР ім. Т. Г. Шевченка Євген Гуцало схвально відзначив: молодий письменник знаходить прототипів своїх героїв у житті... Продовженням таких пошуків приваблює і друга книжка новобранця літератури «Осіння горішина», що її готує читачам видавництво Спілки письменників України.

З багатьох сторінок нових творів прози Володимира Шкурупія сонячно струменить душевна любов автора до людини-трудівника. Вони озвучені пульсом синівської турботи за нинішнє й майбутнє краю свого дитинства, сповнені громадянської відповідальності за свою Батьківщину.

В центрі уваги прозаїка й надалі залишається доля українського села. Вона хвилює письменника, пройнятого хвилюванням і читача... Майже зримо бачиш, як не одне село вимирало від голодних 1933 і 1947 років («Солона ропа»), йшло під воду з усіма щедротами придніпровської землі («Червоний Спас»), чемріло від сталінських репресій, в ярмі хрущовських марень усілякими новаціями, падало на бігу під гаслом «догнати і перегнати Америку», билося сутінними громами овацій фіктивних брежнєвських успіхів, захлиналося «казьонкою» гласних гуралень та самогоном індивідуальних (власних, сусідських, сімейно-підрядних або й родових) «фірм», застійно давилося лещатами протиріч між тими, хто працює і тими, хто керує («Крюк пам'яті», «Перепел у просі», «Знамення» та інші твори)...

Болить Володимиру Шкурупію й занедбання історії країв нашого дитинства, історії України, історії Вітчизни...

Читаючи «Осінню горішину», переконуєшся: письменник набуває досвіду тонко слухати і дорого цінувати мову і своїх героїв, власне слово. Тим-то на подив уміло, зі смаком він і передає її колорит, і майстерно користується нею сам.

Володимир Шкурупій народився, живе і працює в селі Шкурупіївці Решетилівського району Полтавської області. Та «Осіння горішина» викличе озонні хвилини світлих роздумів і розкрилля душі не тільки в його земляків, а й у найширших читацьких кіл. І в цьому не залишається сумніву. Адже нову книжку прозаїк написав у новому витку художницького хисту, в новому розвої творчості.

Володимир ЗЛЕНКО.